

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G.-I. P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	Gr. Teodosiu
I. Otescu	C. C. P.-Tașcă.

Strambu

NOUA PARFUMERIE ȘI DROGUERIE MEDICINALĂ TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, brillantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugai, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și comestice igienice, pieptini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, termometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menajiu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașină pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopselă, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierbururi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru cealuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și migdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iearnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugie, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, drageie, elixire, emulsioni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi aiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebunțate la vindecarea suferinșilor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricei și Chirurgiei, Opticei și Dentisticeii, ca : vată și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberone, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, siringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulversitoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare, termometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, cóntra ramburs, prompt și cu preferința cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin, pe an lei 6
 » » » 6 luni » 3 | Un număr. . . . . 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mișc publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisuri nepublicate se ard.

SUMARUL:

Mihail Sadoveanu, «Moșneagul cel hapsân». — *Artur Gorovei*, Legile țării: Despre libertatea intrunirilor. — *St. Negulescu*, Din trecutul școlii române: Dr. Barbu Constantinescu. — *C. Rădulescu-Codin*, Răsplata omenească. — *N. Nicolaescu*, Atárnarea hârților geografice. — *P. Brândzei*, Creșterea rațională a albinelor. — Statua lui V. Lascar. — *V. S. Moga*, Cronica agricolă, comercială și economică: Starea semănăturilor; Institutul internațional de agricultură; Târgurile noastre; Târgurile streine. — *Dela Corod*, Animalele sălbatice: Orangutanul. — De pe Domeniile Coroanei. — Cronica săptămânii. — Informațiuni. — Bibliografie.
Correspondență cu cititorii: *Ir. Popescu*, Rânile de șa la cai, Ud amestecat cu sânge.
Din ziare și reviste: Oasele moarte. — Incălțăminte udă.
Ilustrațiuni: Dr. Barbu Constantinescu. — Aparat pentru atárnarea hârților. — Statua lui V. Lascar. — Orangutang.
Pagina glumeață: Se întâmolă și așa! (Cu ilustrație).
Suplement: Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor. No. 5.

«Moșneagul cel hapsân...»

După ploaia furtunoasă și grabnică, ieși soarele; — și tufșurile poienilor pretutindeni scânteiau, încărcate ca de o rouă bogată. Miroseau dulce clopoței albaștri și roșii de flori, se cumpăneau feregile umede, verzi — palide și gingașe. Câte-o adiere din funduri de pădure venea, aducând un miros mai aspru, — frunzele fagiilor se înflorau și picături de ploaie, într'o scuturătură iute, sunau pe frunzișurile moarte.

Mergeam pe cărări, din poiană în poiană, spre schitul dela Boureni. Lunecam prin mazăgă, ne infundam picioarele în ierburi îmbibate de apă. Din când în când tremurau cântări de păsărele pe ramuri înalte; urmau liniști risipite numai de vuetul pașilor noștri.

Uneori ne opream, ca să culegem printre frunze uscate, printre vreascuri, hribi albi, rotunji ca niște pânișoare. Și bureții aceștia, după ploaie, aveau un miros ascuțit, deosebit. In toată pă-

durea se amestecau mirezmele, și par'că se purtau de colo-colo, ca un abur, în strecurările luminii calde.

Ajunserăm la schit la Boureni, pe supt ramuri de pădure bătrână. Ș'aici într'un luminiiș, găsirăm o chinovie liniștită, o biserică veche, niște căsuțe albe, — și un singur călugăr. Cunoșteam și pe sfinția-sa egumenul Calistru, om cu fața veselă, rotundă, foarte rumenă, și cu un pântece uriaș, sub care scăpătă cureaua lată cu pafiale de alamă.

Cum ne văzû, ne primi foarte vesel, vorbind mult și tare. De mult nu-l cercetase lume străină. Și acuma, după zile de singurătate, singur ne mărturiseă, că are nevoie să-și mai deslege limba. Priveam la turla coșcovă a bisericei, la crucile vechi care străluceau în asfințitul soarelui, la gospodăria curată care se întindeă în juru-ne; și părintele Calistru vorbeă, cu un râs vesel la fiecare val de zece cuvinte.

„Pe aici e pustie, ce credeți dumneavoastră? Pustie în toată regula... Dacă vă spun că-i pustie!... Iarna te mănâncă lupii dacă ieși pe'nserate... Zău te mănâncă lupii... Ce pot și eu să fac?... Am întemeiat o leacă de gospodărie, că înaintea nu prea era... Mai pun și cosește fân pentru cai, mai înmulțesc vițișoarele... Și aș vrea să-mi fac niște știubeie... ca să mă mai îndulcesc și eu... zău să mă mai îndulcesc... Da e greu... Este un ticălos de moșneag mai încolo, sub pădure, unu Ilie Bistrițanu, și are o prisacă... Am vrut eu să fac o negustorie, să-i iau știubeile și să-i arunc, acolo, ceva, ori măcar să mă întovărășesc cu el... n'a fost chip... Dacă vă spun... n'a fost chip... Moșneagul e hapsân!... Tare-i hapsân! Și doar e singur pe lume... N'are nevastă, n'are copii... Ce-i trebuie casă, ce-i trebuie parale, ce-i trebuie prisacă?... Zic: vină, moșule, și te călugărește... Dă mânăstirii ce ai... Ce-ți folosește asta?... Dăruiește mai bine lui Dumnezeu ce ai... și-ți petrece rămășița vieții în post și în rugăciune... El nu. Și n'a fost chip să am și eu dela dânsul vre-o câteva știubeie... Aș putea la urma urmei să cumpăr de undeva... da'i cam scump... Și iaca așa-mă năcăjăsc și eu... Și-s singur... Am adus nu-i vorbă o ne poată săracă... o femeie care n'a avut parte de un bărbat ca lumea și s'a chinuit cât a trăit cu el în sărăcie și 'n ticăloșie.. Se mulțumește să aibă și ea aicea un locușor de hodină și o leacă de mâncare... Mă mai ajută și ea câte o leacă și mai am cu cine schimbă două trei vorbe... Imi fac și pomană cu dânsa... Ce să fac? Doar n'avem să trăim cât lumea!...“

Părintele Calistru vorbea fără întrerupere și cuvintele lui repede rostite suflau în toate părțile firile lungi, cărunte ale mustății și bărbii amestecate în dreptul buzelor. Se oprea din când în când să răsufle adânc, și atunci pânțele uriaș îi creștea și-i descreștea ca un foiu.

După ce ne cinsti părintele cu câte un pahar de vin vechiu și cu brânză dela oițele mănăstirei, plecarăm încet spre sat, gândindu-ne la singurătățile schiturilor dela Brătești și dela Boureni, și la cele două nepoate ale acestor singurătăți.

Cum ocoleam gospodăria mănăstioarei, zărirăm între tufani, într'un capăt de grădină, o femeie scundă grasă, care se mișcă încet, obosită par'că. Ne privi lung cu niște ochi mici, ca niște puncte negre, — și trecu înainte prin împărăția zarzavaturilor ei, mișcându-se alene în capotu-i lung, alb...

Așa trecu această singură mângâiere a egumenului Calistru.

Iar noi ne aduserăm aminte despre mierea la care râvnea sfinția sa, — și pornirăm domol prin marginea pădurii, nădăjduind să găsim prisaca „ticălosului de moșneag“, a hapsânului bătrân Ilie Bistrițanu.

*

Soarele dă în asfințit și toată valea Moldovei eră plină de aburi. Prin aburii aceștia lunecau sulți lungi de lumină— până la oglinzi sfărmate, licăritoare, pân'la gârlele râului pierdut în ceață.

Am rătăcit mult pe sub poala codrului, apoi de odată căzurăm într'o adâncătură adăpostită sub pădure și sub deal, o poiană mărginașă, apărată dela miază noapte și deschisă spre miază-zi și spre valea largă din asfințit. Acolo în iarbă naltă, necosită, se ridică o colibă din îngrăditură de frunzari. La depărtare de câteva prăjini, de sub mal, curgea un șipot bogat, prin jghiab alb de lemn. Și din trei părți se întindea o îngrăditură tare de nuele: un capăt se isprăvea la șipot, altul la colibă. Și'n prisacă, în adăpostul acesta din marginea râpilor codrului, împrejurul știubeilor așezate pe scăueșe, se țeseau în zbor, ca într'o rețea clipitoare de aur, puzderii de albine, în cel din urmă ceas al lucrului lor.

Moșneagul Ilie Bistrițanu ieși din colibă și iarba de oparte și de alta a cărării îi venea până deasupra genuchilor. Eră alb, bătrân și liniștit; un om mititel, curat îmbrăcat în strae țărănești. N'avea nimic deosebit în înfățișarea lui; numai ochii îi

luceau foarte negri sub tufele sprâncenelor. Mă miram în sine-mi: căci bătrânul nu părea nici ticălos, nici hapsân, — după cum strigase, între râsetele-i de veselie, sfinția sa egumenul Calistru.

Ii dădurăm bunăziua. El își luă din cap pălăria, apoi și-o așeză încet, iar, pe pletele albe.

„Bine ați venit...”

Ne apropiarăm de colibă. Un câne alb, ciobănesc, se apropiă de noi mârâind, apoi se liniști apropiindu-se de bătrân. Priveam prin lumina asfințitului la zborul albinelor din prisacă, — și moșneagul stă lângă noi zâmbind.

„Moșule, a dumitale-s toate știubeile?”

— Da. A mele... Bucata asta de loc, până către sat e a mea... Iar în marginea satului, am și casă... Iarna mă trag acolo... cu tot cu muște... Este și pentru ele, temeiu.”

Ne așezarăm în iarbă, rezemați cu spatele de colibă, privind ceata depărtării și asfințitul trandafiriu în munți. Ca în niște țărături ale tăcerii și ale liniștii stăteam. Nu ajungea până la noi zgomotul vieții din văi. Bătrânul ne ospătă cu miere, ne aduse și apă dela jghiabul izvorului, într'o cană roșie de lut. Apoi se așeză în fața noastră în capul oaselor și începurăm a sfătui.

Imi adusei aminte de amărăciunile părintelui Calistru.

„Moș Ilie, am să te întreb ceva... Ce are cu dumneata părintele dela schit? Ziceă că ești om rău...”

Moșneagul zâmbi, cu puțină amărăciune.

„Zice că-s om rău? O fi zis... Par'că poți împacă pe toată lumea... O fi având ceva împotriva mea din pricina muștelor.

— Da. Spune, că nu vrei să-i dai cu nici un chip știubeie...

— De ce să-i dau? N'are el cu ce trăi, slavă Domnului! Ziceă să-i dau și știubeie, da să i le îngrijesc tot eu... Ba că să facem tovărășie... Ba că să-i dau miere... Ia, un om care ar vrea să tot aibă... nu se mai satură... Eu să vă spun ceva, nu s om fără credință, — da la biserică acolo nu știu cum nu-mi vine să mă duc... Zice părintele: Călugărește-te, moș Ilie... dă-te danie mănăstirii și te călugărește... — Nu, părinte, zic, eu am alte gânduri. — Și'apoi el s'a supărat pe mine... Zice că-s iritic...”

Bătrânul tăcu, rămase privind într'o parte. În valea Moldoviței eră o cernere de lumini felurite. În juru-ne par'că creșteă tăcerea.

Moș Ilie ridică ochii negri și privi spre noi stăruitor și curios:

«Apoi noi ne-am tot ciondănit — vorbi bătrânul. Am eu o leacă de avere strânsă... și aceea nu-i dă pace părintelui Calistru... Da eu aș vrea să vă întreb pe dumneavoastră un lucru dacă nu vă supărați... Dumneavoastră, domnișorilor, ați umblat prin școli și prin lume și poate știți... Eu is un biet moșneag prost, fără învățătură... Oare mi-ți spune dumneavoastră?..

— Intreabă, moș Ilie; ce să-ți spunem?..

Bătrânul zâmbi cu bunătate.

„Apoi iacă ce-i... Aș vrea eu să știu, dac'oi muri, are vre-o putere părintele să-mi ia ce am strâns eu?... Dumnezeu să mă ierte... Da părintele Calistru n'a da nimănui nici un folos din ce am agonisit eu...

— Nu, n'are drept. Moștenitor n'ai?

— Apoi asta-i. N'am. S'au dus toți... Am rămas așa singur..

— N'are drept. Poți să faci un testament și să lași cuiva ce ai. Unui om de treabă. Cui voiești...

— Apoi vezi, asta i — rosti cu mâhnire bătrânul. Tot m'am gândit eu... tot am întreat... Ba am întreat pe notaru dela comună, ba pe primar,.. Ei râdeau... Are să rămâie comunei, zice... Are să rămâie Statului... Eu știu?... Așa îmi aștept eu sfârșitul și stau gândindu-mă: ce să fac?... Eu am muncit și am avut un gând în vieața mea — după ce am rămas așa singuratic... Ca un semincer într'o pădure pustiită am rămas..

M'am apucat eu într'un rând să mă duc la iarmaroc la Roman... Și cum trec de Mitești... așa, pe înserate... dau cu căruța de un pod... Mă hurduc eu... se pleacă într'o parte căruța... și dau într'o spărtură cu o roată de din napoi... Opresc caii și mă cobor... Mă uit eu: podul vechi, podul stricat. — Mă sui în căruță, mă duc la Roman, mă întorc, și stau gândindu-mă... Zic eu așa: trece pe acolo un creștin și i se poate întâmplă o nenorocire... Pun într'o zi lemne în căruță, iau bardă și ferăstrău... și mă duc acolo... dreg eu podul cum trebuie... Se uitau oamenii la mine. Eu tăceam și tocmeam podul... M'am gândit că fac o faptă bună. Am mai căutat eu ș'am aflat încă două poduri vechi... Mă pun și le toclesc... Și de atuncea is mulți ani: eu am stăpânit până acu cele trei poduri... Și am să le stăpânesc până ce oi închide ochii... Pe urmă într'alt rând am socotit eu și m'am gândit că tot pe șoseaua Romanului ar trebui într'o vâlcică, la un capăt de ogor o fântână... Trece un drumeț trudit, cu vitele însetate, se oprește acolo, se hodinesc, și

se răcoresc... Caut pe Românul cu ogorașul, vorbesc eu cu el, îi dau o leacă de parale... Pe urmă mă pun și zidesc fântâna. Îi pun cumpănă, fac găleată bună. Și sădesc și două răchiți alături... Acu stăpânesc și fântâna. O îngrijesc la vreme; tot mă duc așa, ș'o văd, la zile mari... Ș'apoi știu ce am de făcut..."

Moșneagul ne privea cu mâhnire, — cu îngrijorările lui deșteptate. Vorbea acuma cu o umbră de teamă în glas.

„Acu stau și mă gândesc: cum să fac? Am pus eu gândul pe un băetan din sat... E cuminte, e cinstit... Îl chem și-mi păzește câte odată prisaca... Zic așa: Îi iau de suflet, îi las lui ce am... Da îi zic așa: Măi băiete, tu ai prisacă, ai loc. Fă-ți tu casă. Îți las ce am. Da am în stăpânire trei poduri și o fântână. După moartea mea să le ai tu în grijă. Îi zic: Casa mea vreau să rămâie așa, o casă unde să se hodinească un drumeț... Tu s'o ții numai pentru asta... Și așa dacă faci tu asta, îți las ție tot ce am eu..."

— Și el ce spune?

— Nu știu... lui nu i-am spus nimica... Da stau și mă gândesc: mi-a ascultat el mie diata? și a face așa cum orânduiesc eu? Nu știu ce să fac. Dacă n'o rămâne o pomenire după mine, apoi tare-i rău... Zice părintele Calistru: fă te călugăr!... Nu. Eu îs om prost, fără carte, stau la știubeile mele, până ce-oi pune mâinele pe pept... Da mă gândesc să nu mor așa, fără să las o urmă..."

Tăcu. Eu îl priveam pe bătrân mișcat, fără un cuvânt. Stă uitându-se țintă, gânditor, spre amurgul misterios care umbrea munții și valea Moldovii. — Ceva din umbra și din taina aceea se răsfrângea și în ochii lui neliniștiți...

Mihail Sadoveanu.

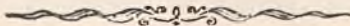

Oasele moarte.

Caii prezintă mai ales împrejurul închieturilor la picioare oase moarte. Acestea, de cele mai multe ori, se moștenesc. Une-ori se capătă din pricina loviturilor, a prea marilor oboseli și a eforturilor (opintelelor).

Când se bagă de seamă că un cal are oase moarte, atunci este prea târziu. De multe ori se văd cai care schioapă fără a se vede că au oase moarte, cu toate acestea, ele pot fi ascunse înăuntru încheieturei.

(«Veterinarul»).

LEGILE ȚĂRII

Despre libertatea întrunirilor.

Articolul 5 din Constituție, care vorbește despre libertățile de care ne bucurăm noi Români, pomeniște și despre *libertatea întrunirilor*, iar art. 26 lămurește în ce se cuprinde această libertate: «*Românii au dreptul de a se adună pașnici și fără arme, conformându-se legilor cari regulează exercitarea acestui drept, pentru a trată tot felul de chestiuni; întru aceasta nu este trebuință de autorizațiune prealabilă. Această dispozițiune nu se va aplică și întrunirilor în loc deschis, cari sunt cu totul supuse legilor politienești*».

Intr'o vreme, la noi în țară, eră tot așa precum se petrece astăzi în alte locuri, de pildă în Rusia, unde când se întrunesc mai mulți oameni pașnici pentru a se sfătui asupra nevoilor lor, ori chiar pentru a petrece, se pomenesc că întră poliția pe ușe, îi împrăstie, dacă scapă nearestați, îi bate cu cnutul, vai de capul lor.

Inainte de a fi avut Constituția, eră și la noi tot așa. Acuma, slavă Domnului, suntem liberi să ne întrunim câți am vrea și unde am vrea, fără să cerem voie dela nimeni, și fără ca nimeni să ne poată oprî, ori să ne alunge dacă ne-am întrunit.

Decât și în privința asta, dacă avem drepturi, apoi avem și datorii. Dacă avem dreptul de a ne întruni, avem și datoria de a respectă art. 26 din Constituție, care ne cere o condiție, să ne adunăm *pașnici și fără arme*.

Cine face altfel, o pățește: codul penal are și în privința asta articolele lui, care privighează, ca un străjer neadormit, să nu se calce hotărîrile legilor.

Și ce se înțelege pr'n cuvântul *arme*?

O pușcă, un pistol, o sabie, toate aceste sunt arme; când ne adunăm, nu avem voie să le purtăm. Dar dacă ne adunăm să mergem la vânătoare, nu avem să fim fără puști; așa-i, dar atunci ne adunăm anume pentru vânătoare, la care nu avem ce căută fără puști, și nu ne adunăm «*pentru a trată tot felul de chestiuni*».

Să presupunem că ne-am adunat înarmați, fără niciun gând rău, și din vorbă în vorbă ne luăm la ceartă, și unul mai aprins dintre noi, se servește de armă, și face o poznă; dacă nu aveă niciunul armă asupra sa, nenorocirea nu s'ar fi întâmplat. Sau să presupunem că din pașnici cum eram, ne-am înfierbântat de vorbele unuia dintre noi, și facem scandal. Atunci vine poliția să ne împrăstie, pentrucă nu

suntem pașnici, și nu trebuie să ne lase să ne omorăm unii pe alții, iar noi ne supărăm foc, nu voim să ascultăm de ordinele poliției, ne răpezim asupra agenților, cu armele noastre, ne opunem cu puterea în contra funcționarilor cari sunt în lucrarea ordinelor, batem, ucidem, facem grozăvii.

Acuma să mai zicem că în loc de a fi avut asupra noastră puști, ori pistoale, ori săbii, am avut fiecare altfel de lucruri, bunăoară uneltele de cari se slujește fiecare în breasla lui. Unul aveă o coasă, un tăetor de lemne aveă un topor, un fierar aveă un ciocan, un cismar o sulă, un schiop un băț zdravăn, ca să se poată răzimi în el, un târgoveț aveă un bețișor de preumblare, și așa mai departe. Aceste lucruri să fie, oare, socotite ca arme, și să n'avem voie să le purtăm cu noi când ne adunăm ?

Aceste lucruri: coasa, toporul, ciocanul, sula, bățul... nu sunt arme și sunt arme.

Am presupus că atunci când agenții poliției au venit să ne stâmpere, ne-am năpustit asupra lor, i-am stâlcit în bătae, sau am făcut chiar un omor. Și atunci ne întrebăm: un om poate fi rănit sau ucis numai cu pușca, cu pistolul, cu sabia, ori și cu coasa, cu toporul, cu ciomagul, cu ciocanul și chiar cu sula ?

În asemenea împrejurare toate aceste lucruri așa de trebuitoare, așa de blânde, sunt socotite ca arme ca și un revolver înfiorător sau ca și o sabie cu două tăișuri, de care ți-i frică să te apropii.

De aceea când art. 171 și următoarele din codul penal, vorbind despre rebeliune, pomenește despre *arme*, înțelege orișice lucru cu care s'ar putea face un rău cuiva, dacă lucrul acela îl ai asupra ta cu gândul de a face acel rău.

Numai cu condiția asta ne bucurăm de libertatea întrunirilor: să fim pașnici și fără arme, și să nu ne adunăm în loc deschis.

Tot prin Constituție mai este garantat și secretul scrisorilor și al depeșilor telegrafice.

Nimeni nu are voie să oprească scrisorile cuiva ori să îi le citească, și este o lege anume care pedepsește aspru pe cei cari ar face o asemenea abatere. Dar nu numai slujbașii ei și particularii cari ar citi o scrisoare streină, sunt pedepsiți.

Cu toate acestea, dacă s'ar bănuî că în scrisorile pe cari le primește cineva sunt lucruri care ar vătăma siguranța Statului, ori ar tinde la călcarea unei legi, atunci asemenea scrisori se pot opri, cu anumite forme legale.

Așa, o lege anume dă voie să se cpréască scrisorile în care sunt bilete de lotării străine; scrisorile menite negustorilor falși trebuie date judecătorului sindic; scrisorile trimise unui om închis la pușcărie, precum și acele pe cari

el le scrie, trebuie să treacă prin mâna directorului închisorii. Și mai sunt și alte cazuri când secretul scrisorilor nu este *neviolabil*, cum zice Constituția.

Interesul Societății este mai presus de interesul individului, adică a unui singur om; de aceea a fost nevoie să se îngrădească întru câtva toate libertățile garantate prin Constituție, care este temelia tuturor legilor.

Artur Gorovei.

Din trecutul școlii române.

Dr. BARBU CONSTANTINESCU

Starea de înflorire a școlilor de azi se datorește în mare parte generației trecute de profesori, care numără mulți bărbați cu cultură enciclopedică și cu mult avânt patriotic, precum au fost: Dr. Barbu Constantinescu, Șt. C. Mișăilescu, Anghel Demetrescu, D. A. Laurian G. Dem. Teodorescu și alții.

În numărul de față al acestei reviste, voi schița viața și activitatea didactică a celui dintâiu.

Dr. Barbu Constantinescu, distins profesor de teologie, de pedagogie și de istoria universală, a ilustrat cariera profesoratului un sfert de veac (1866—1891). Timp de 17 ani a fost profesor la Seminarul Central din Capitală, 1½ ani la șc. normală a Societății, 6 ani la asilul „Elena Doamna“, 8 ani la liceul „Matei Basarab“ și aproape 4 ani la facultatea de teologie.

Ca pedagog și organizator de școli, pe Barbu Constantinescu îl vedem la lucru, începând dela modesta grădiniță de copii și sfârșind cu universitatea. Pretutindeni, conștiință și sclav al datoriei, iubit de școlari și stimat de colegi.

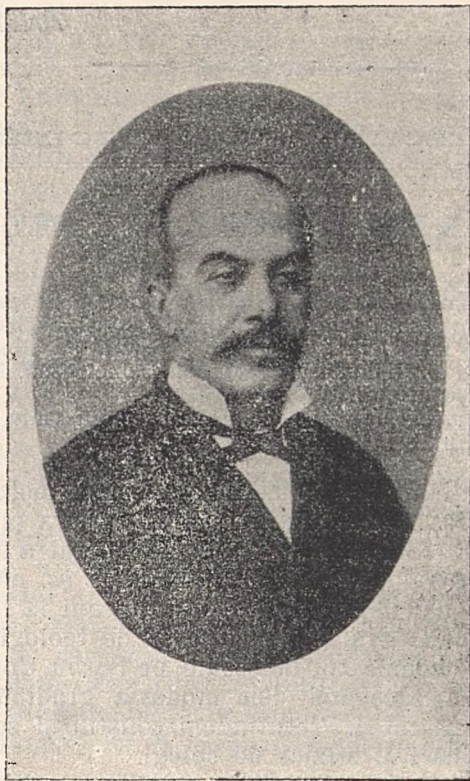
Lui i se datorește în prima linie existența școlii normale a Societății. În anul 1877, când membrii acestei societăți plănuiau închiderea școlii, el fu acela care se încumetă să primească direcțiunea ei; iar în anul 1884, când Ministerul instrucțiunii publice d'atunci, voi să închidă această școală sub cuvânt că Statul n'are nevoie de o școală sărăcăcioasă ca aceea de sub conducerea lui Barbu Constantinescu, tot el fu acela, care isbuti să convingă pe cei în drept, că școala normală a societății este la înălțimea chemării sale și că a adus reale servicii țării, dându-i sute de învățători bine pregătiți. În loc de desființare, reuși să obțină dela corpurile legiuitoare recunoașterea de persoană morală a Societății pentru învățătura poporului român.

Ca profesor și director de studii la asilul „Elena Doamna“, desășură aceiași activitate prodigioasă. Sub direcțiunea lui, acest institut de educație a atins apogeul său.

La facultatea de teologie, Barbu Constantinescu fu întâiul

decan și profesor de istoria bisericească /patrologie, demnități ocupate timp de 2 ani în mod onorific.

Tot lui i se datorește înființarea celei dintâi grădini de copii din țară. Pentru întreținerea acesteia făcând apel la Doamnele române, cari se grupară într-o societate anume, în ființă și astăzi atât una cât și alta.

Dr. Barbu Constantinescu.

Pe lângă ocupațiunile sale obișnuite, ca profesor și director de școală, dr. Barbu Constantinescu a mai lucrat ca membru în diferite comisiuni de examinare pentru catedrele de curs primar, secundar și chiar universitar, la elaborarea de programe și regulamente școlare, precum și ca autor de cărți didactice. Dela el ne-a rămas: *Abecedarul românesc*, care s'a tipărit în 44 edițiuni, aproape o jumătate de milion de exemplare; *Cărțile de citire ale Profesorilor Asociați*; *Istoria universală a evului antic*; *Literatura țigănească*; *Confesiunea ortodoxă a Mitropolitului Petru Movilă*, cu o prefață care-l pune în rândurile frunțașilor prozei române; precum și *Revista Educatorul*, ce a apărut în anii 1883—84.

Pretutindeni Barbu Constantinescu a arătat destoinicie și zel, dar mai pre sus de toate a lucrat cu tot entuziasmul și energia de care a fost capabil la pregătirea preoților și a învățătorilor neamului. Într'un articol intitulat «*Dați poporului școale*» iată cum ne descoperă preocuparea sa de căpetenie:

Un popor mai luminat și prin urmare mai vrednic de a-și împlini datoriile și a-și apăra drepturile de bun cetățean al patriei sale: iată ce-i trebuie astăzi României, pentru ca să poată privi liniștită în viitor.

Școale bune prin toate comunele, preoți și învățători devotați, cari să fie niște adevărați apostoli ai luminei, moralității și patriotismului: iată ce-i trebuie poporului român⁴.

Până la vârsta de 45 ani, Barbu Constantinescu duse viața de celibatar. Familia sa erau elevii săi. Lor le sacrifică anii tinereții și ai maturității, odihna sa și modestele sale resurse materiale. Câți profesori, câți preoți și câte alte persoane cu pozițiuni sociale distinse astăzi, nu datoresc totul acestui om atât de desinteresat și iubitor de aproapele său. Puțini trebuie să fie aceia, cari să-l fi întrecut în aplicarea preceptului evanghelic: „Dacă ai două haine, una dă-o celui ce n'are“.

Toate aceste fapte, probe neîndoioase ale capacității și ale unei inimi de aur, au asigurat fostului profesor dr. Barbu Constantinescu recunoștința elevilor săi și o pagină frumoasă în istoria școlii române.

Iată pentru ce un grup din foștii săi colegi și elevi, ca sinceri admiratori și pentru a eterniza numele lui Barbu Constantinescu, au luat inițiativa de a-i ridica un bust în fața marelui local al școlii normale a societății din București.

Sperăm, că toți foștii lui elevi și eleve vor da cel mai călduros concurs pentru adunarea fondului necesar, în care scop s'au alcătuit și răspândit liste de subscripție (1).

Șt. Negulescu.

Incălțăminte udă.

Nu tocmai mică pacoste este a fi nevoit să încalți cisme sau ghete (papuci) răzbite de apă și apoi uscate. Cel mai sigur și îndemânatoc mijloc este a umplea încălțăminte udă cu ovăz, care absoarbe umezeală și totodată se umflă în pripă, întăminând astfel constrângerea și învârtoșarea pielii.

(Tribuna).

(1) Persoanele, cari doresc să aibă liste de subscripție, sunt rugate a se adresa d-lui P. Gârboviceanu, directorul școlii normale a societății; iar sumele adunate pentru scopul mai sus amintit se vor trimite d-lui Șt. Negulescu, str. 13 Septemvrie No. 18, București.

Răsplată omenească...

(P o v e s t e)

... Apoi, ci-că într'o zi a plecat un Român după bureți prin pădure. Cum mergea el încoa și'ncolo, uite că aude un glas subțiratec:

— „Voinice, voinice, scapă-mă de-aici că mare bine ți-oiu face“.

Și-aruncă ochii în partea de unde venia glasul și zărește un șarpe... să te ia florile, măi taică, când l-ai vedeă! Căzuse un tufan pe el și țipă și se vaită și strigă.

Omul n'are de lucru? Face un *mongealâc*, ridică tufanul și scapă șarpele dela moarte.

Pe urmă ce socotiți că s'a întâmplat?

Se pomenește ăl Român cu șarpele că i-se suie în cărcă și i-se face colac împrejurul gâtului:

— „Ce bine să-ți fac?“ — zice el. — „Ia, să te mănânc!“ Și-și scoate limbele...

— Păi, așa ne a fost vorba?

— Vorbă, nevorbă... așa vreau eu.

— „Stai“, — zice omul — „să mergem întâiu la judecată și, cum o găsi cu cale, așa să facem.“

— Să mergem.“

Și plecă afară din pădure.

Ajung la un ogor. Arau oameni și aveau la plug cinci boi și o vacă.

— „Să ne judecăm aici“ — zise șarpele.

— Bine, să ne judecăm.

Spun ei tirișenia și, când sfârșesc, oamenii zic: „Să nu te mănânce, c'asă găsim noi cu cale!“.

— „Ba, eu una, găsesc cu cale să te mănânce“ — zise *vaca* — că așa sunteți voi oamenii; n'aveți dreptate la sufletul vostru. Eu am făcut cinci boi și acu, vezi? Drept răsplată, m'au pus și pe mine la jug stăpânii“.

Șarpele, când aude:

— Auzi, mă; hai să te mănânc!

— Ho, mai stai! Hai în altă parte!

Și țin drumu' nainte. La alt ogor zăresc tot niște creștini arând.

Aveau la plug cinci cai și-o iapă.

Ăștia îi fac dreptate tot ca cei dântăiu și pricina fū aici *iapa* că judecă tot ca vaca.

— Hei, acu te mănânc! — zise *namila* din cărcă-i.

— Ba nu, — se rugă omul — mai hai în vr'o parte.

— Hai, dec! Da numai de rândul ăsta te mai ascult!

Și apucă iarăși spre pădure. Când să intre, zăresc o *vulpe*. Apucase și ea către sat după d'ale gurii.

Da, măi taică, uitasem să spui, vulpea până atunci n'avea *iclesug* la inimă cu Românul.

— Cucoană vulpe, — îi strigă creștinul — fă ne dumneata dreptate, că nu mai pot.

Și spune bietul om ce-i pate sufletul cu șarpele, care, drept mulțumire că l-a scăpat dela moarte, ci-că să-l mănânce. Incepe și șarpele să vorbească.

Dar vulpea nu-l lăsă să sfârșească și odată se răstește cât poate la el:

— Dă-te jos, porc bătrân! Vii la judecată și stai în cărca omului? Nici rușine, nici nimic!“

Se dă șarpele că de, așa e la judecată. Pe urmă spusă și el ce se pricepe. Dar vulpea se face că nu pricepe.

— Hai acolo la fața locului, să văd și eu cum stă pricina.

Se duc.

— Acum — zice vulpea — arată-mi și mie cum ai fost.

Se vâără șarpele, ajutat de Român... iar vulpea, de coio:

— Ce mai aștepți, măi omule? Ia o bătă și omoară-l!

Il omoară.

Pe urmă: — „Ce bine să-ți fac eu, cocoană vulpe, că mă scăpași din nevoie?“

— Ia, să-mi aduci un sac cu găini.

— Păi — zice omul — unde să te gădesc?

— Tot acolo unde ți-am făcut dreptatea. Să le aduci, să mă strigi și să le dai drumul, că le prinz eu!

— Bine, cocoană vulpe!

Iși dau mâna și se despărțesc.

Dar Românul atâta a așteptat. Cum s'a văzut scăpat, s'a și suit ucigă-l toaca călare pe inima lui: — „Măre ce mai *malotea* cu florile cât palma o să fac nevesti-mii din blana vulpei!“

Și, la ziua hotărâtă, în loc de găini, băgă în sac un *ogar* și se duce în pădure.

— Cocoană vulpe, cocoană vulpe, unde ești?

— Aici sunt, omule! Mi-ai adus găinile?

— Le-am adus. Uite-le'n sac!

— Păi — zice jupâneasa — dă-le drumul că le prinz eu!

— Ba, vino dumneata de le ia din sac. Sunt cam năbădăioase și mi-e c'or fugi.

Vulpea se apropie dar omul dă drumul ogarului care o înhăță și... atât i-a trebuit!

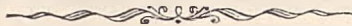
N'a apucat biata vulpe decât să strige din gura ogarului:

— Blestemat să fie Românul și tot în judecăți să-și facă vacul! Și de multe ori, să nu le sfârșască decât la vulpi îmbrăcate.

Și... iac'asa, moșicule! D'atunci s'a făcut vulpea șireată cu Românul.

(din Priboeni-Muscel)

C. Rădulescu-Codin.

Atârhnarea hărților geografice.

Regulamentul cel nou al școalelor primare prevede ca după fiecare lecție, învățătorul să strângă hărțile geografice, făcându-le sul.

Această lucrare e anevoioasă când hărțile sunt mari și stau atârhnate prea sus pe perete. De aceea cunoașterea unui mijloc lesnicios de a strânge hărțile ar fi de mare folos pentru dăscălime. În școalele din unele țări streine, hărțile sunt prevăzute cu un rezort la fel cu acela dela perdelele vagoanelor de drum de fier. Indată ce apeși un mic cârlig harta se înfășoară singură pe bățul de sus. Însă acest rezort n'are putere a strânge hărți mari, ca acelea cu cari sunt înzestrate școalele noastre. Pentru asemenea hărți, subscrișul se servește de nouă ani de un mecanism simplu, practic și care nu costă decât puțină bunăvoință, spre a și-l face fiecare dascăl singur. Acest mecanism se compune din două triunghiuri dreptunghiuri cu catetele de câte 32 cm. lungime și ipotenuza de 45 cm.

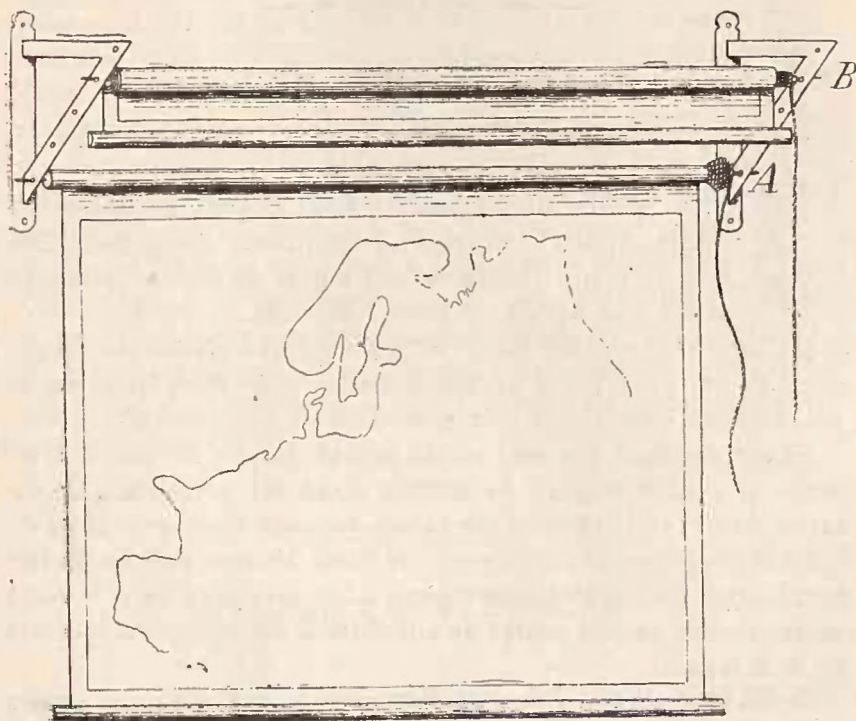
Pe ipotenuza fiecărui triunghi sunt cinci găuri la depărtare de 8 cm una de alta. Triunghiurile se fixează cu o catetă pe părete sau deasupra tablei. (Fig.) În capetele bățului de sus al hărților se bate câte un cui gros, lăsându-se jumătate afară. Hărțile se atârhnă prin mijlocirea acestor cuie de cele două triunghiuri, suprapunându-se câte 4—5 hărți. În figură se văd două hărți, una în primul rând de găuri și alta în al patrulea rând.

Ca să ne servim de acest aparat, batem într'un cuișor capătul unei sfori grosicioare și cam de 2 m. lungime, într'un capăt al bățului de sus al hărței. Apoi înfășurăm această sfoară de 10—12 ori la capătul bățului, lăsând restul să atârhnă în jos. (Vezi A și B în figură). Când vrem să strângem o hartă, și s'o facem sul, tragem de sfoară. Sfoara se desfășură de pe băț, îl învârtește, iar harta se face sul. Legăm atunci capătul de jos al sforii de un cui și harta rămâne înfășurată pe bățul de sus până la lecția următoare. Când voim apoi să destindem harta, lăsăm sfoara slobodă. Prin greutatea bățului de jos, harta e trasă în jos, se des-

1
 ășoară și se destinde singură, pe când sfoara se întășoară delă sine pe bățul de sus.

Triunghiurile de cari mă servesc eu, sunt de fier și mă costă trei lei. Dar se pot face tot așa de bine și de lemn și oricine poate să și le tae singur dintr'o scândură. Pei ipotenuza lor, eu am făcut câte cinci găuri, pentru cinci hărți; dar se poate face și câte o gaură, pentru o singură hartă sau pentru oricâte vroim.

Mecanismul acesta, pe lângă faptul că ne dă puțința de a strânge hărțile sul, foarte repede, ori cât de sus ar fi atâr nate, mai are avantajul că nu reclamă mult loc pentru hărți, pe părete. Pe spațiul ocupat de o hartă, suprapunem ori câte alte hărți voim, dispunând de restul părete-lui pentru tablouri. In același timp, între părete și hartă rămâne totdeauna un spațiu liber pentru circularea aeru-lui. Acest lucru nu trebuie nesocotit, fiindcă s'a văzut la multe localuri noi de școală, cu tencuiala încă jilavă că au putrezit în câteva luni hărțile și tablourile întinse pe pă-

reși tocmai din pricina apropierei aceloră de păreți și din pricina lipsei unui curent de aer între păreți și hărți.

Pentru bună funcționare a mecanismului născocit de mine, se cere ca bețele de sus ale hărților să fie rotunde și de aceeași lungime. Cu puțină bătae de cap, nu e greu să se treacă la hărțile ce le avem acum pe la școale, bețele de jos, cari sunt rotunde, în partea de sus.

N. Nicolaescu.

Creșterea rațională a albinelor.

In No. 50 din 10 Septemvrie 1906, al mult prețioasei reviste „Albina“, am făcut o comparație între uleiul Hermes și uleiul Begnescu, cel dintâi de sistem orizontal și cel d'al doilea de sistem vertical.

Mă îndeletnicesc de mulți ani cu creșterea sistematică a albinelor și am avut prilej să mă încredințez de rezultatele ce se pot dobândi dela stupii orizontali față de cei verticali.

Stupii verticali cer mai multă știință despre creșterea albinelor și sunt mai greu de mânuit decât cei orizontali. Cercetarea celor trei rânduri de rame, cu care sunt prevăzuți de obicei stupii verticali răpește, un timp în care poți vedea trei stupi orizontali. Când cineva are sub cârmuirea sa o stupină mare, trebuie să țină seamă de simplitatea uleiului și de ușurința de a fi mânuit.

De rândul acesta, voesc să întregesc lămuririle date asupra uleiului Hermes în ce privește despărțirea cuibului, de magazia de strânsură. Am arătat cum se lasă pentru cuib, cinci faguri, în care va ouă matca. Restul fagurilor se despart de cuib printr'un părete mișcător, în care e o gratie de zînc, pentru trecerea albinelor în magazia de strânsură. S'ar putea înțelege că, pentru tot cursul anului, numai acești cinci faguri alcătuiesc cuibul. Până la culesul cel mare, întreaga încăpere a stupului e lăsată mătcii; ea este liberă a-și întinde ouatul pe oricâți faguri voește, după belșugul de miere și după puterea rodniciei sale. Indată ce sosește culesul cel mare, cei ce doresc să capete o miere mai frumoasă, fără păstură sau puet, pun păretele despărțitor între cuib și magazie.

Astfel în tot timpul culesului mare, ouatul mătcii e mărginit la cinci faguri. După scurgerea fagurilor de miere, strămutăm păretele despărțitor din ce în ce mai îndărăt, până ce toamna când se sfârșește culesul, îl aducem în capătul uleiului.

Astfel păretele mișcător ne îngăduie să mărim sau să micșorăm cuibul după trebuință și în orice timp.

Prin mijlocul acesta, uleiul Hermes dă puțință mătcii de a pregăti din vrome pentru cules, un număr mult mai mare de lucrătoare, decât uleiul Begneșcu. Incăperea acestui ulei e cu o treime mai mică decât a uleiului Hermes. Astfel cele 20 de rame de câte 7,56 decimetri pătrați din uleiul Hermes dau o întindere totală de 151,20 decimetri pătrați; pe când cele 24 rame de câte 4,32 decimetri pătrați din uleiul Begnescu, au o întindere totală de 103,68 decimetri pătrați. Diferința dintre suprafețele fagurilor acestor două uleiuri e de 47,52 decimetri pătrați.

Cârmuind albinele din stupina Țibănești în chipul arătat mai sus, am obținut în vara anului 1907 dela 240 stupi: 250 roi buni, cari și-au făcut singuri, până în toamnă, proviziile de iarnă; 5.850 kgr. de miere și 120 kgr. de ceară. Din câtățimea de miere produsă s'a vândut 3.000 kgr., d-lui Țetzu din București, iar restul prin împrejurimi.

P. Brândzei.

STATUA LUI V. LASCAR

Am adus la cunoștința cititorilor noștri că în ziua de 11 Maiu s'a inaugurat în București statua lui Vasile Lascar, fost ministru de interne și autor al multor legi folosite pentru țară. Dăm în numărul de față o vedere a acestei statue.

Ea se află într'o piață din strada care se numește înaintea «a Teilor» și de acum se va numi «Vasile Lascar».

Statua lui Vasile Lascar în București.

Cronica agricolă, comercială și economică.

Starea semănturilor.

u ziua de 8 Maiu, au cam început a se desface baerile cerului, lăsând să cază în unele părți ale țării ploii, mai mari sau mai mici, spre a satisface întru câtva creșterea semănturilor de toamnă ca și a celor de primăvară, ierburile din livezile naturale ca și cele din livezile artificiale. Seceta îndelungată care a bântuit în cele mai multe părți ale țării, puse pe gânduri pe cei mai mulți agricultori, ca și pe guvernul țării, care eră poate mai mult îngrijat decât înșiși agricultorii, cari își vedeau cu ochii cum munca lor dintr'un an se poate nimici din cauza secetei în vre-o câteva săptămâni.

Deci ploile cari au început să cadă de pe la 8 Maiu, au adus mare liniște în țară, căci totul s'a îndreptat spre bine acolo unde a căzut. Pentru omul sărac dela oraș ca și pentru cel dela sate, traiul care începuse să devie din ce în ce mai greu, a început a se mai ușura. Se știe că la noi, îndată ce seceta începe să predomine în unele localități, tot ce e de mâncare se scumpește, carne, zarzavaturi, nu mai vorbim de pâine și de malaiu. La noi carnea în loc să se eftenească când lipsește iarba vitelor, se scumpește, deși sătenii din lipsa de nutreț își vând vitele. Sunt siliți de multe ori să-și vândă vitele de muncă pe prețuri mici sau foarte mici, numai ca să nu moară de foame. Dar grădinarii bulgari, cari fac cartel între ei, cât profit nu trag când ploile nu cad la timp? deși grădinele celor mai mulți se găesc pe lângă ape curgătoare, unde găesc apă îndeajuns la udatul zarzavaturilor. Acești grădnari sunt foarte fericiți când nu plouă căci câștigul lor ieste înzecit în astfel de cazuri de secetă. Mulți săteni, cu toată seceta de care semănturile lor erau bântuite, au început a-și săpă porumbul care abiă a răsărit și pământul eră destul de uscat. Prin lucrarea aceasta ei au adus mult bine semănturilor de porumb, ca și altor plante prășitoare; căci prin această lucrare, ei fără să știe, au distrus la suprafața pământului așa numitele vase capilare, prin care se urcă apa din straturile de

jos ale pământului la suprafață, și care prin aceste vase se pierde în aer. Prin săpat, aceste vase fiind rupte la suprafață, apa nu se mai poate pierde în aer, ci rămâne la rădăcina porumbului și deci porumbul poate să reziste întru câtva secetei, fără să se prăpădească. Același lucru ar trebui să se facă și cu holdele de grâu, etc., primăvara când pământul a prins scoarță pe de-asupra, trecând cu o grapă ușor peste semănătură, se rup vasele capilare și apa rămâne în pământ. La noi nu se face acest lucru, și din această cauză vedem cu părere de rău cum unele semănături de grâne încep a se usca dela suprafața pământului. Noi în această revistă totdeauna am atras atențiunea agricultorilor la timp asupra acestor lucrări, dar nici odată n'am fost ascultați. La noi predomină încă credința, din lipsă de învățământ agricol, că grăpând o semănătură pe un timp secetos, facem cel mai mare rău, pe când în realitate facem cel mai mare bine acestor semănături după cum am văzut. Binele ce au adus ploile ce au început să cadă peste mănșul nostru pământ, în unele părți nu se poate socoti de nici un agricultor, atât este de mare pentru locuitorii orașelor și ai satelor.

Institutul internațional de agricultură

În altă ordine de idei, relativ la agricultură, trebuie să mai spunem că, la Roma, în prezența Regelui și Reginei, precum și a 47 reprezentanți ai diferitelor țări, s'au inaugurat «Institutul internațional de agricultură» sau un al doilea parlament internațional, care are să se ocupe mai de-aproape de interesul agricultorilor din toată lumea. Cu alte cuvinte, nu numai de produsele agricole propriu zise, ci și de alte ramuri ale agriculturii. În cazul de față prin discuțiunile acestui parlament internațional, credem că va dispărea din afacerile comerciale cu cereale, jocul de bursă, întreținut cu multă putere de samsari, cari cată prin toate mijloacele posibile, ca cea mai mare parte din câștigul agricultorilor să rămâie în punga lor, fără multă bătaie de cap. Prin stârpirea acestor samsari din târgurile internaționale de cereale, etc., se va aduce un mare bine agricultorilor.

Târgurile noastre.

Nici nu s'a simțit bine seceta și deja prețul grâului, ca și a celorlalte cereale a început a se urca.

Iată în rezumat prețul cu care s'a vândut cerealele noastre în târgul din Brăila dela 1 Maiu până la această dată.

Grâul	lei 19—22,00 ct.
Orz	» 12—14,50 ct.
Ovăzul	» 13—14,15 ct.
Orzoaica	» 14—15
Secara	» 16,50 c.
Meiu	» 10
Porumb	» 12—14
Cincantin	» 13,50
Fasolea	» 17—19,— ct.

Târgurile străine.

Afacerile cu cereale ca și prețurile cu cari se vând, au puțină însemnătate. Aceasta se datorește semănăturilor de toamnă, ca și celor de primăvară, cari nu lasă nimic de dorit, atât în străinătate cât și în țările transoceanice. Astfel la târgul din Paris grânele indigene se vând cu 22—23 lei; iar cele străine cu 21—22 lei; secara cu 17 lei și 50 cent.; orzurile cu 17—20 lei; ovăzurile indigene cu 18—19 lei și cele străine cu 15—17 lei; porumbul cu 18 lei și taina de grâu cu 31—33 lei. În alte târguri franceze grânele se vând cu 22 lei; secara, orzul și ovăzul cu 17 lei și 50 cent.

La Manheim (Germania), grâul se vinde cu 29 lei și 70 cent.; secara cu 25 lei; orzul cu 23 lei și ovăzul cu 21—22 lei.

La Berlin grâul se vinde cu 17 lei; secara și orzul cu 24 lei și 50 ct. și ovăzul cu 20 lei și 50 ct.

La târgul din Belgia, grânele se vând cu 19—21 lei; secara cu 18—20 lei; orzul și ovăzul cu 17—18 lei.

La Viena, grâul se vinde cu 26 lei; secara cu 22 lei și 50 ct.; orzul și ovăzul cu 17 lei.

La Budapesta, grâul se vinde cu 23 lei și 50 ct.; secara și orzul cu 20 lei și 50 ct. și ovăzul cu 15 lei și 70 centime.

În Elveția grâul se vinde cu 23 lei; secara cu 22 lei și 50 cent.; orzul și ovăzul cu 20 lei.

În Olanda grâul se vinde cu 21 lei.

La Londra, grâul se vinde cu 20 lei și 50 ct., secara cu 17 lei; orzul și ovăzul cu 14—15 lei.

La New-York (America), grâul se vinde cu 19 lei; secara cu 15 lei; orzul cu 17 lei și ovăzul cu 19 lei; iar la

Chicago grâul se vinde cu 17 lei și 50 ct., pe când la începutul acestei luni grâul s'a vândut cu 23 lei.

La târgul din Algeria și Tunis (Africa), grânele se vând cu 21—22 lei; secara cu 16—17 lei și ovăzul cu 15—16 lei.

În toate târgurile străine, prețurile sunt socotite pe suta de kilograme.

V. S. Moga.

Animalele sălbatice.

Orangutangul

S'a scris de mulți asupra maimuțelor cari se aseamă mai mult cu omul, ca gorilul, orangutangul, chimpanzeul și gibbonul; dar de când s'au putut prinde câteva și aduce în Europa, s'au putut mai bine cerceta obiceiurile lor.

Malaiezii și locuitorii insulelor Sondei cred că orangutangul este o rasă de oameni degenerată, a căror străbuni s'ar fi ascuns în păduri pentru a scăpa de muncă. Orangutangul se găsește mai cu seamă în insula Borneo, unde locuiește prin codrii nepătrunși și mlăștinoși dinspre Sud și Est; trăiește de obicei prin văi și pe malurile fluviilor acestei insule și nici odată la munte. Nu se mai văd de loc prin părțile, astăzi locuite, pe unde trăiau altă dată, pentru că spre a se înmulți ei au nevoie de liniște.

Când sunt în floarea vârstei, bărbații ajung la o înălțime de 4 picioare, iar femeile de 3½ picioare. Corpul le este acoperit cu păr, mai rar pe spate și pe piept, lung și des în părți; iar pe obraz au barbă. Fața mânilor și palmele le sunt goale. Culoarea părului este de obicei castaniu închis, iar barba ceva mai deschisă. Femeile și copiii n'au barbă. Ei au șalele mai largi ca ale omului și pantecele supt. Gâtul le e scurt și partea din față e brăzdată de niște sbârcituri formate dintr'un larinx crescut cu părții moi pe care îl poate umfla după voie. Membrele le sunt terminate cu mâni și degete lungi; unghiile le sunt turtite. Capul unui orangutang tânăr seamănă cu acel al unui copil, dar cu etatea se schimbă. Fața le e foarte ciudată; au falca de jos mai lungă decât cea de sus, amândouă au dinți foarte puternici iar cei cănești taie ca briciul. Buzele le sunt groase și sbârcite, nasul turtit cu nările largi. Ochii și urechile le sunt mici și seamănă cu ale omului.

Femeile se deosebesc de bărbați nu numai prin înălțime și lipsa bărbei dar și prin figură care le e mult mai urâtă ca a bărbaților. Ele au părul pe cap mai lung și mai stufos.

Când merg se sprijină pe partea dinainte a picioarelor pe care le țin închise. Nu pot merge mult timp numai pe picioarele dinapoi din pricină că au mâinile foarte lungi, ceea ce le ajută mai cu seamă la suitul în copaci. Chiar când sunt mici n'au ușurința celor-l-alte maimuți, și cu cât îmbătrânesc se fac mai greoaie.

Orangutang.

Femeile și copiii trăesc în societate, pe când bărbații iubesc singurătatea.

Ca și omul, orangutangul își face pat de dormit, din crăci de arbori, din crăculițe înfrunzite și din iarbă.

Se hrănește cu scoartă de copac, cu muguri, cu flori, frunze, fructe, boabe, ouă și insecte.

Ca să doarmă, se afundă cât mai adânc în codru, iar de plouă, alege arbori mari și stufoși sub cari se adăpostește; de le e frig, se acoper cu frunze.

El e pașnic și blând: nici odată nu atacă întâi, dar dacă e atacat de o cam dată o ia la fugă, se suie în vr'un copac înalt și caută să se ascundă, dacă însă vrăjmașul îl urmărește, el caută să-l înspăimânte prin strigăte răgușite și prin amenințări; dar dacă nu e lăsat în pace și mai cu seamă dacă

Îl rănești, atunci să te ferească Dumnezeu să nu-l poți omorâ înaintea de a fi ajuns la tine! Sunt puține animale cari să aibă o putere de viață atât de mare ca orangutangul și foarte rar un singur glonț ar fi îndestulător ca să-l omoare.

În genere orangtangii aduși în Europa sunt din cei tineri prinși cu un fel de curse; sunt foarte greu de îngrijit și mai toți mor când le dau dinții.

Dela Corod.

Corespondență cu cititorii.

Domnului *Em. I. Costescu* din com. Bălboi, Gorj.

Pentru rănile de șea sau de ham, ce se fac la grebănul cailor rău îngrijiti, la care șeaua sau hamul nu sunt bine făcute și potrivite pe corpul lor, sunt mai multe mijloace de leuire, atârnând de întinderea și starea răului.

Așa când avem numai o umflătură caldă și dureroasă pe grebăn sau în apropierea lui, ne servim de apă rece de tot, ca ghiața, în care muen o pânză curată îndoită de mai multe ori, pe care după ce o stoarcem, așa udă, o întindem pe umflătură. D'asupra ei putem pune o flanelă sau o altă cârpă uscată. Schimbăm apoi pânza udă la un ceas două, nelăsând-o să se svânteze. Se mai poate întrebuiți traista de cal pe care udă o punem pe umflătură sau încă peria de țeselat udă și așezată cu perii pe umflătură, trecându-se chinga peste ea.

Când umflătura este mai veche, tare și dureroasă, se poate întrebuiți oblojeli calde de mălaiu, de făină de in, de mușețel, de pelin. Sau pomadă camforată sau cu argint viu ce se cumpără dela farmacie, și din care se freacă în fiecare zi umflătura, până dispăre.

Dacă umflătura face coptură, se deschide cu un briceag curat, al cărui tăiș se va trece prin flacăra mai 'nainte de a tăia. Rana se spală apoi bine în fiecare zi, cu apă fiartă și apoi răcită în care se pune la litru de apă preț de 1—2 linguri de creolină. Sau o spălăm cu ceaiu de mușețel, cu fiertură de pelin până se vindecă.

Sfatul cel mai bun însă, este de a se feri pe cât este cu putință producerea unor asemenea umflături și răni, îngrijindu-se cail de aproape, iar șelele și hamurile fiind bine făcute și potrivite.

Cât pentru boii al căror ud este amestecat cu sânge, asemenea cazuri se întâmplă mai în totdeauna când vita suferă de piatră la băsică sau rinichi. Răul este greu de vindecat, de aceea când sângele nu încetează, cu toate îngrijirile de hrană și curățenie ce se dă vitei și când nu se poate să o arăți la un veterinar, cel mai nemerit lucru este a o trimete la tăere.

Irimia Popescu
Medic Veterinar.

De pe Domeniile Coroanei.

În zilele de 28 și 29 Aprilie a. c. d-l Ion Kalinderu a fost la Domeniul Coroanei Rușețu, din jud. Brăila.

D-sa a vizitat cu acest prilej atât școala, biserica, banca populară cât și primăria, interesându-se de aproape de starea lor și luând măsuri să li se aducă diferite îmbunătățiri.

Tot pe cheltueala Domeniului Coroanei a hotărît să se construiască cât mai curând o baie populară.

Fiind întâmpinat și însoțit de numeroși locuitori, care i-au mulțumit pentru frumosul izlaz cedat comunei pe un preț efitin, d-l Kalinderu a ținut să le dea diferite povețe.

Între altele i-a sfătuit să fie muncitori și economi, căci pe muncă și economie se reazemă fericirea omului.

În loc de cârciumă să viziteze sala de lectură a băncii populare, să se organizeze în tovărășii de cumpătare, în cooperative de consum și alte asociații, cari pot să le îmbunătățească starea materială.

I-a îndemnat asemenea să urmeze sfaturile ce li se dau atât de preot și învățător cât și de agenții Domeniului Coroanei, cari nu le doresc decât binele. Să respecte legile și să iubească din toată inima școala, care e izvorul luminei și progresului.

La sfârșit le-a mulțumit pentru osteneala ce și-au dat cu toții până acum la făptuirea multor lucruri bune la care i-au îndemnat și și-a exprimat nădejdea că se vor sili și mai mult pe viitor, căci numai prin stăruință se poate ajunge la izbândă.

Cronica Săptămânii.

— Duminică 18 Maiu, s'a oficiat la Mitropolie un serviciu divin pentru ploaie, de către P. S. S. Arhiereul Nifon.

La orele 9 și jumătate dimineața s'a format un cortegiu religios, cu moaștele sf. Dumitru în frunte, care s'a dus până la statua lui Mihaiu-Viteazu de pe Bulevard, unde P. S. S. Arhiereul Nifon, a rostit din nou rugăciuni pentru ploaie.

A luat parte la procesiune un mare număr de credincioși.

După sfârșitul rugăciunilor, cortegiul s'a înapoiat la Mitropolie.

— La Galați s'a ținut congresul profesorilor de istorie, în palatul administrativ, în fața a vre-o 200 persoane. D-l Spiru Haret, minisru instrucțiunii publice în discursul de deschidere a arătat rostul și foloasele întâlnirilor cât mai dese ale dascălilor, Congresul a ținut 3 zile. S'au rostit cuvântări științifice și pedagogice; s'au făcut lecțiuni cu elevii și asupra acestor lecțiuni au urmat critici și discuțiuni interesante.

Din străinătate.

— Amânarea de 15 zile făcută de Rusia Persiei pentru satisfacerea pretențiilor de despăgubire, a fost acordată mai cu seamă pentru că trup le rusești dela fruntaria persiană, de sub comanda generalului Snarski, nu aveau încă la îndemână trenurile necesare pentru o expedițiune mai lungă.

Îndată însă după trecerea celor 15 zile, fără rezultat satisfăcător, Snarski va trece în Persia cu toată armata sa și va înainta repede.

— O bandă greacă de 100 oameni a atacat satul bulgar Ruzenec din districtul Koritza punându-i foc. Trupele jandarmeriei au împrăștia

banda. Banda a ucis pe șapte locuitori și a rănit doi; a ars opt case.
— O altă bandă greacă a tras focuri asupra a 50 de agricultori bulgari lângă satul Telali aproape de Salonic. Șapte lucrători au fost uciși. Banda a scăpat.

— Se știe că ministrul ungar de interne dizolvase acum cât-va timp societatea corală românească din Beiuș, pentrucă prin compozițiile ce cântase societatea la expoziția din București, ar fi demonstrat contra Statului ungar.

Acum, sub numele de «Lyra» s'a format o nouă societate corală.

Ministrul n'a aprobat totuși constituirea societății.

— Ministrul instrucțiunii din Ungaria a supus Camerei un proiect de lege privitor la instrucțiunea populară gratuită. Statul despăgubește pe comunitățile profesionale cari întrețin școli.

CertIFICATELE școlare vor trebui să fie scrise în limba ungară; ele pot însă fi date în același timp și în limba de învățământ a fiecărei școli.

Legea încarcă Statul cu suma de 3 jum. milioane.

Pagina glumeață.

Se întâmplă și așa!

Ce n'ar da să aibă acum un cal ori barem un măgar!

INFORMAȚIUNI

— La societatea de credit funciar român din București cu începere de luni 1 Iunie 1908, orele de serviciu vor fi dela $7\frac{1}{2}$ — $12\frac{1}{2}$ dimineața.

Cassa va fi deschisă dela $8\frac{1}{2}$ — $11\frac{1}{2}$.

— S'a întrunit la ministerul domeniilor o comisie, numită de ministerele de domenii și războiu, spre a studia organizația ce urmează să se dea hergheliei statului dela Cislău, care a trecut dela ministerul de război la cel al domeniilor.

Din acea herghelie, ministerul de războiu, și-a rezervat numai depozitul de cai pentru armată.

Herghelia va fi mutată într'o altă localitate.

— In urma raportului d-lui silvicultor, — șef Crăciunescu, asupra plantațiilor făcute de corpul silvic al statului pe nisipurile zburătoare din Oltenia și pe Bărăgan, se vor face în acest an alte plantațiuni.

Salcâmii sădiți au prins destul de bine, fixând terenurile nisipoase cari ridicau dealuri întregi de nisip, trasportându-le dintr'un loc într', altul.

Incercările făcute cu însămânțarea de stejari n'au dat rezultate destul de bune; pueții mergeau bine până în luna August, când se uscau complet din cauza uscăciunei nisipurilor.

Deși aceste nisipuri conservă până la un punct umezeala, în luna August se usuă la o anumită adâncime, ast-fel că pueții cari aveau rădăcinele slabe se uscau.

S'au menținut însă foarte bine stejarii plantați pe locurile joase, unde nisipurile nu se uscau așa de curând ca în terenurile înalte.

Incercări se vor mai face și cu plantațiile de stejar pe nisipuri.

— Administrația casei școalelor a hotărît a trimete în vara aceasta un număr de 15 învățători, pentru a face diferite excursiuni istorice și economice, în diferite localități din țară.

In acest scop s'a cerut revizorilor școlari din 15 județe, să recomande câte un învățător dintre cei mai destoinici.

— Cu începerea noului an școlar 1908/909, ministerul instrucțiunei va tipări două abecedare, unul pentru școalele primare urbane, iar altul pentru școalele rurale.

Ambele abecedare, însă vor avea unele părți comune.

Bibliografie.

— In No. 333 al «*Bibliotecii pentru toți*», a apărut *Curcanii*, piesă națională în patru acte de d-nu *Gr. Ventura*.

Prețul 30 bani. De vânzare la toate librăriile din țară. Catalogul complet al acestei «*Biblioteci pentru toți*» a se cere *Librăriei Alcalay la București*.

LICITAȚIUNI

— In ziua de 3 Iunie 1908, ora $10\frac{1}{2}$ a. m. se va ține la Eforie, B-dul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de dărâmare și reconstruirea clădirei ocupată de brigadierul silvic dela schitul Cornet, com. Racovița-Copăceni, jud. Argeș

Devizul în sumă de lei 12.841,70.

Supra oferte și oferte condiționale nu se primesc.

Condițiunile, planurile și devizele se pot vedea la serv. Domenial, secția Bunurilor, în toate zilele de lucru, între orele 10 $\frac{1}{2}$ —12 $\frac{1}{2}$ a. m.

Garanție provizorie lei 5% din suma devizului, cea definitivă 10% din suma rezultată la licitație.

Se publică spre cunoștință generală că la Eforie se vor ține următoarele licitațiuni:

1. La 26 Mai 1908, orele 10 a. m. pentru jimplă și pâine.
  2. La 27 Mai 1908, orele 10 a. m. pentru obiecte de serviciu.
  3. La 28 Mai orele 10 a. m. pentru vin.
  4. La 29 Mai orele 10 a. m. pentru geamlâc la Spit. Colentina.
  5. La 30 Mai orele 10 a. m. pentru săpun.
  6. La 3 Iunie orele 10 a. m. pentru griș, făină și unt.
  7. La 4 Iunie orele 10 a. m. pentru reparația de întreținere a Spitalele Filantropia și Colentina.
  8. La 5 Iunie orele 10 a. m. pentru reparațiile la Spit. Colțea.
- Caețele de sarcine se pot vedea la Eforie în orice zi și oră de lucru.

POȘTA REDACȚIEI

— *D-lui V. Butunescu, Cârjă*, — Este o lege numită *Creditul Viticol*, ce aparține de ministerul de finanțe, ca orice cultivator de vie, care dorește aș replantă via, se poate adresa cu o petiție spre a se împrumută, de o sumă oarecare de bani.

A V I Z

La 1 Octomvrie viitor revista noastră intră în anul al XII al existenței sale. În cei 11 ani de când apărem, d-nii abonați s'au putut încredința că ea este așezată pe temelii puternice, apărând la timp și fiind distribuită cu cea mai mare regularitate.

Cum însă un mare număr de d-ni abonați au rămas în urmă cu plata micului cost al abonamentului, expunându-ne la cheltuieli foarte mari prin trimiterea chitanțelor prin poștă și chiar atunci refuzând de a plăti, ne vedem siliți ca să luăm măsuri pentru a nu ne mai expune la pierderi. Cu începere dar, dela 1 Octomvrie viitor 1908, nu vom mai expediă revista decât acelor ce vor trimete abonamentul pe anul al XII până la 1 Octomvrie viitor.

Domnii abonați posedând chitanțele de abonament, de oarece tuturor celor ce-au achitat, li s'au trimis în plicuri pe numele fiecăruia, pot ști până la ce dată sunt achitați, și deci cei rămași în urmă cu plata abonamentului trebuie să se pună la curent.

În curând vom trimete și chitanțele spre încasare. Facem cunoscut că vom suprimă trimiterea tuturor celor ce vor amână plata. Suma de 5 lei este prea mică pentru ca cu bună voință să nu poată fi plătită.

Nici o cerere de abonament nu va fi satisfăcută dacă nu va fi însoțită de cost prin mandat postal.

Persoanele ce ne trimit abonamente și n'au mai fost abonate sau au primit revista în alte localități, sunt rugați a da deslușiri pe cotorul mandatului.

Administrația.

„STEUA“

Societatea «*Steua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățatori, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Membri al Academiei Române* — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membri*: Petre Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sf. Bisericii Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *fost Ministru, profesor universitar*, Cristu S. Negoescu, *fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Pompiliu Eliade, *profesor universitar* — *Cenzori*. Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiunii plătite (urmare).

Alexandru Raiciu (Buzău), 2 lei; D. Sburlan (Buzău) 2 lei; Ecaterina Mănescu (Buzău), 2 lei; Maria Țițescu (Buzău), 2 lei; Paulina Lipizer (Buzău), 1 leu; Victoria I. Dimitrescu (Buzău), 1 leu; N. Popescu-Movileanu (Buzău), 1 leu; Ana Buculescu (Cernătești), 1 leu; Ecaterina Speteanu (Păclile), 1 leu; Aureliu Sturza (Săhăteni), 1 leu; Ion Gh. Ivancea (Merei), 1 leu; Ioan I. Săn-Petru (Glodeanu-Sărat), 1 leu; Traian Stoicescu (Aldeni), 1 leu; G. Manolache (Paricov), 1 leu; N. Ștefănescu (Sărulești), 1 leu; Pr. I. Găzdaru (Mănești), 1 leu; Alex. Nițescu (Muscel-Cărămănești), 1 leu; Sterie Ionescu (Scurtești), 1 leu; N. Ispas (Clondir), 1 leu; N. Sburlan (Săgeata), 1 leu; Ioan M. Stătescu (Nehoiăș), 1 leu; T. Zaharescu (Elod-Siliște), 1 leu; N. Filara (Lunca-Frumoasă), 1 leu; Teodor Popescu (Chiojdiu-Bosa), 1 leu; D. Serbescu (Lopătari), 1 leu; Pr. Al. Nestor (Petroasa de sus), 1 leu; Virginia Botulescu (Pogoanele), 1 leu; Ecaterina Scărădeanu, 1 leu; R. H. Bocioacă (Padina), 1 leu; D. Popescu (Dara), 1 leu; I. Stoenescu (Nicoleşti), 1 leu; C. Nicolescu (Catina), 1 leu; C. O. Paturescu (Cilibia), 1 leu; I. Ciocanili (Mihăilești), 1 leu; A. Borcescu (Miroși), 1 leu, Capagea Pantelimon (Bălteni), 1 leu; Const. Margaret (Isvorul Dulce), 1 leu; At. Z. Popescu (Roșești), 1 leu; Al. M. Gogan (Policiori), 1 leu; G. Nicolescu (Zornești), 1 leu; Const. Stătescu (Sebecui de Jos), 1 leu; Z. Săndulescu (Simileasca), 1 leu; I. Rădulescu (Scurtești), 1 leu; G. Bucur (Mlajetu), 1 leu; D. Lemnaru (V. Mușcelului), 1 leu; Marin Alexe (Tarcoru), 1 leu; C. Ivașcu (G. Niscovului), 1 leu; Pr. Voicu Ionescu (Săgeata) 1 leu; Pr. T. Vasilescu (Trestia), 1 leu; Gh. I. Manta (Pogoanele), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși în cursul anului 1908 este de 475, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2213.

(Va urma în numărul viitor).

SOCIETATE IN COMANDITĂ

WEIL, JOSEPH & Co. Succ.

BUCUREȘTI, Str. Smârdan No. 5, Casa Țăranu.

Mare depozit de unelte și

Mașini agricole și industriale

• • SPECALTAȚI BREVETATE • •

Recomandă Domnilor Agricultori:

Pluguri de oțel originale Bächer de tot felul.

Grape de oțel originale Bächer mișcătoare, nemișcătoare, lanțate și canadiene cu arcuri ultima noutate.

Garnituri de treerat din renumita fabrică *Hofherr & Schrantz* Viena, cele mai solide și cele mai bune în funcțiune.

Batoze de porumb cu abur, brevetate «Cusali», din aceeași fabrică, cele mai căutate.

Vânturători No. 5 pe 4 roate de transport, originale *Hofherr & Schrantz*, Viena.

Trioare originale Heid, Stockerau brevetate, cu ventilație și table frezuite, toate mărimile.

Semănătoare prin împrăștiere, originale *Hofherr & Schrantz* 3,80 m. lățime, ultimul model perfecționat.

* Semănătoarele în rânduri, celebra marcă *Unicum Drill*, brevetate, originale *Melichar*, cu aparat de semănat prin lingurițe de oțel nichelate extra-solide, a căror rezistență o garantăm zece ani de zile. (Ferițivă de semănătoare cu roți cancelate, cari ușor expun semințele vătămării.

Prese hydraulice de vin, Teascuri și zdrobitoare de struguri din fabrica specială *Merrem & Knötgen*, *Wittlich*, Germania.

Motoare Austriace de precizie pentru combustibil benzină din fabrica *Oser & Bauer*, Viena.

Mori pe postament de stejar din fabrica *Hofherr & Schrantz*.

Pietre de moară din fabrica *Société Générale Meulière*. La Ferté sous Jouarre, Franța prima calitate, compuse din patru bucăți întregi fără pept, etc., etc., etc.

PREȚURI ȘI CONDIȚIUNI DE PLATA FAVORABILE

Se garantează soliditate și buna funcțiune

Cataloage la cerere gratis și franco